

Ромеецътъ скочи отъ коня си, прегъна колѣно, подаде императорското послание. Коца приближи запалена борина. Асѣнь бързо разкъса печатитѣ, преброди буквитѣ на треперливата червена свѣтлина. Василевсътъ пишеше, че е решилъ да склучи вече траенъ миръ съ българитѣ. Дотегнала му ненавистната бранъ между двата съседни народа. Билъ готовъ да изпрати посолство за водене на преговоритѣ. Питаше за мѣстото, което би било най-удобно за склучване на миръ.

Ала не питаше, дали най-сетне Асѣнь е съгласенъ да прекрати войната. Защото той бѣ увѣренъ, че скѣпиятъ залогъ, който случайно бѣ попадналъ въ ржцетѣ му, щѣше да направи коравия българинъ по-отстъпчивъ и примирителенъ.

Накрая на писмото пишеше:

„Съгласенъ съмъ да върна царицата и малкия князь, ако вмѣсто тѣхъ получа другъ заложникъ, равенъ по знатностъ на тѣхъ.“

Асѣнь и Иваница се спогледнаха. Нѣмаше какво да избиратъ. Трѣбваше да се съгласятъ.

— Приемамъ мира, — отвърна царътъ на пратеника. — Съобщете на свѣтлия си господаръ, че очаквамъ посолството му въ твърдината на Боженица.

— Азъ ще бъда заложникътъ, — предложи Иваница, безъ да се колебае. — И мога още сега да замина. Царицата не бива да се тревожи повече въ ромейския станъ.

Сълзи задушиха гърлото на царя. Но очитѣ му останаха сухи.

— Ицо !

Той крепко прегърна юношата. Цѣлуна го.

— Никога нѣма да забравя това, което ми услужвашъ сега...

— Азъ нѣма да остана дълго време тамъ. Бѣди спожсенъ!.. — му пошегна момчето и се изскубна отъ ржцетѣ му. Следъ това добави високо: — Съ Бога, братко! Поздравя мама, Петра... Съ Бога!

Царътъ съобщи волята си на ромейтъ и съ горящъ погледъ проследи конницитѣ, които бързо се отдалечиха